

SERGEJ LUKJANČENKO

TANCE
NA SNĚHU

ARGO
TRITON

**SERGEJ
LUK-JANĚNKO**

**TANCE
NA SNĚHU**

**SERGEJ
LUKJANĚNKO**

**TANCE
NA SNĚHU**

STANISLAV JUHAŇÁK – TRITON
ARGO

Sergej Lukjaněnko
Tance na sněhu

ТАНЦЫ НА СНЕГЫ

Copyright © 1999, 2001 by Sergey Lukianenko

Translation © Pavel Weigel a Eva Bůžková, 2015

Cover © Cuteimage | Dreamstime.com

© Stanislav Juhaňák - Triton, 2015

© Argo, 2015

ISBN 978-80-7387-932-7 (Triton)

ISBN 978-80-257-1606-9 (Argo)

Stanislav Juhaňák - TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz

Prolog

Toho dne mí rodiče využili své ústavou zaručené právo na smrt.

Nic jsem netušil. Chápu, že je těžké tomu uvěřit, ale neměl jsem vůbec ponětí, že mí rodiče to vzdali. Otce propustili z práce víc než před rokem, jeho podpora končila, matka ale pokračovala v práci ve Třech státních kopích. Netušil jsem, že Třetí státní jsou už dlouho na hranici bankrotu a místo mzdy dávají rýži, kterou jsem nenáviděl, a platí účty za byt, o kterém jsem se nikdy nezajímal. Tak ale žili i jiní lidé a ve škole bylo těžké najít děti, jejichž matky i otcové měli práci.

Přišel jsem ze školy. Hodil jsem tašku na postel a tiše jsem nahlédl do obývacího pokoje, odkud ke mně doléhala hudba.

Nejdříve mě napadlo, že otec našel práci. Matka i otec seděli u stolu prostřeného bílým ubrusem, na kterém ve starém křišťálovém svícnu, používaném jen o narozeninách a o Vánocích, plály svíčky. Na talířcích byly zbytky jídla, opravdových brambor, opravdového masa, a nikdy neuvěřím, že by otec nesnědl dva plné talíře předtím, než by se pustil do třetího. Stála tam poloprázdná láhev vodky, opravdové vodky, a skoro prázdná láhev vína.

„Tikki!“ řekl otec. „Rychle ke stolu!“

Jmenuji se Tikkirej. Je to jméno velice zvučné, ale čertovsky dlouhé a nešikovné. Máma mi někdy říká Tiki a otec Tikki, i když podle mě mohli před třinácti léty vymyslet jiné jméno. Ovšem s jiným jménem bych byl jiný kluk.

Usedl jsem a na nic se neptal. Otec nemá rád vyptávání, líbí se mu, když vypráví novinky sám, i kdyby to mělo být jen sdělení, že mi koupili novou košili. Matka mi mlčky naložila kopec masa s bramborami a vedle talíře postavila láhev mého oblíbeného kečupu. Snědl jsem plný talíř a byl jsem spokojený, načež mě otec vyvedl z omylu.

Žádnou práci nenašel.

Pro lidi bez neuroportů teď žádná práce není.

Je třeba vložit port, ale to je u dospělých hodně riskantní a drahá operace. A matce neplatí mzdu, což znamená, že nemáme peníze na živobytí. Přitom moc dobře vím, že na naší planetě se dá žít jen pod kopulemi.

Takže nás vystěhují z bytu a pošlou do venkovního sídliště, kde lidé žijí rok nebo dva, když mají štěstí. Proto se s matkou rozhodli využít svého ústavou zaručeného práva.

Seděl jsem jako zkamenělý. Nedokázal jsem mluvit. Zíral jsem na své rodiče a štouchal vidličkou do zbytku brambor, které jsem právě rozmíchal s kečupem na hnědou kaši. Rád všechno zalévám kečupem, přestože mě za to hubují.

Dnes mě nehuboval nikdo.

Asi jsem měl říci, že bude lepší, když se společně odebereme na sídliště a po návratu z dolů půjdeme na dezaktivaci a budeme žít tak dlouho, dokud nevyděláme dost peněz, abychom si znovu koupili svůj podíl života pod kopulí. Ale nedařilo se mi to vyslovit. Vzpomínal jsem na exkurzi v dolech, na které jsem jednou byl. Vzpomínal jsem na lidi se šedou pletí plnou vředů, kteří seděli ve starých buldozerech a bagrech. Vybavilo se mi, jak se jeden bagr otočil, vyjel z lomu proti školnímu autobusu a mával přitom lžící. Z jeho kabiny se na nás usmíval bagrista s „krokodýlí čelistí“, kterou mají všichni ozáření. Samozřejmě nás chtěl jen postrašit, ale holky ječely a báli se i kluci.

Ale neřekl jsem nic. Vůbec nic. Matka se začala smát, líbala mě do vlasů a vážně mi vysvětlovala, že teď můj poukaz na živobytí bude prodloužen na sedm let, stačím vyrůst a získat zaměstnání. Mám dobrý neuroport, tenkrát oba dost vydělávali a nešetřili na něm, takže nebudu mít problém najít si práci. Hlavně se nesmím dostat do špatné společnosti, nesmím užívat drogy, mám být uctivý k učitelům a sousedům, včas si prát a starat se o čisté oblečení, podávat žádosti o městské potravinové lístky.

Rozplakala se až tehdy, kdy otec postřehl mé váhání a řekl, že už se nedá nic změnit. Požádali o smrt, vypili speciální preparát, takže jim vydali „peníze na odchodnou“.

I kdyby si to rozmysleli, stejně umřou. Ale mně pak neprodlouží poukaz na živobytí.

Už jsem nechtěl jíst. Vůbec. I když tu byla ještě zmrzlina, dort a bonbony. Matka mi pošeptala, že z „peněz na odchodnou“ mi zaplatili oslavu narozenin na sedm let dopředu. Pověřený pracovník sociální služby bude zjišťovat, jaký potřebuji dárek, koupí ho a v den narozenin přinese, také zajistí slavnostní večeři. Naše planeta je sice chudá a drsná, ale sociální služby u nás nejsou o nic horší než na Zemi nebo na Avalonu.

Zmrzlinu jsem nakonec snědl. Matka se dívala tak prosebně a lítostivě, že jsem se skoro dusil, když jsem polykal studenou sladkost vonící jahodami a jablky. Potom jsme se jako obvykle pomodlili a šli spát.

Do Domu loučení rodiče museli jít brzy ráno. Když se zdrží do poledne, stejně umřou, ale bude je to bolet. Byl jsem vzhůru do tří v noci, ležel jsem a sledoval hodiny. Hodiny v podobě robota transformera, který přísně blýskal očima, mával rukama, přešlapoval a občas proháněl pokojem jemnou špičku „laserového meče“. Matka pořád reptala, že s takovou blbostí v pokoji se nedá spát, ale robota vypnout nechtěla. Zapamatovala si, jakou jsem měl radost, když mi toho robota k mým osmým narozeninám dali.

Jakmile mi došlo, že myslím na rodiče v minulém čase, jako kdyby už byli mrtví, vyskočil jsem, otevřel dveře a vtrhl k nim do ložnice. Nejsem dítě. Všechno chápu. Víím, co dělají rodiče v noci.

Ale už jsem nedokázal být sám.

Skočil jsem do postele mezi matku a otce. Přitiskl jsem se k matčiným zádům a rozplakal se.

Neříkali nic. Matka ani otec. Prostě mě objali a začali hladit. Tehdy jsem pochopil, že jsou živí. Ale jen do rána. Rozhodl jsem se, že dnes spát nebudu, přesto jsem usnul.

Ráno mě matka vypravila do školy. Řekla, že tam jít musím. Vyprovázet je není třeba. Dlouhé vyprovázení přináší zbytečné slzy.

Otec řekl, když jsme vycházeli ze dveří:

„Tikki...“

Zmlkl, protože toho chtěl říci mnoho a bylo málo času. Čekal jsem.

„Tikki, pochopíš, že to bylo správné.“

„Ne, tati,“ řekl jsem.

Měl jsem říci „ano“, ale nemohl jsem. Otec se usmál, ale trochu lítostivě, vzal matku za ruku a vyšli.

Samozřejmě jsem je vyprovázel. Zpovzdálí, aby mě neviděli. Matka se často ohlížela a pochopil jsem, že mě vnímá. Ale neukazoval jsem se, protože jsem slíbil, že je vyprovázet nebudu.

Když vstoupili do Domu loučení, chvíli jsem stál a kopal do zdi městského úřadu. Ne na protest, ale proto, že městský úřad stojí naproti, přes třídu Prvních příchozích.

Potom jsem se otočil a šel do školy. Protože jsem to slíbil.

První část

Nepravý rytíř

První kapitola

Podzim je velice hezký.

Ležel jsem na hladké kamenné desce, která se nějakou náhodou nedostala na stavbu, ale ocitla se na břehu řeky, a zíral jsem do nebe. Nad kopulí zuřila bouře. Slunce bylo malé a rudé, protože přes něj právě přecházela stěna písku. Osídlencům je teď hodně těžko. Zvýšila se u nich úroveň radiace a písek proniká do každé škvíry, protože je jemný jako prach. Disperzní.

„Tiki-Tiki!“

Ohlédl jsem se, přestože jsem věděl, kdo volá. Tiki-Tiki mi říká pouze Dajka. Od první třídy. Nejdříve to bylo škádlení, ale teď už bych řekl, že ne.

„Na co se díváš?“

„Na loď,“ zalhal jsem. Loď na nebi opravdu byla. Patrně loď s rudou z druhého kosmoportu. Drala se bouří na plazmových motorech a za ní zůstávala oranžová vlečka z protuberancí sekundárních výbojů. Nic hezkého. Samotná bouře je mnohem zajímavější.

„Hezká loď,“ řekla Dajka. Lehla se vedle mě, takže jsem musel uhnout. Měla nové plavky, jednoduché, jaké mívají dospělí. „Chtěla bych být pilotem.“

„Aha,“ řekl jsem. „Byla bys zmrzlým kouskem ledu.“

Dajka chvíli mlčela a pak řekla:

„Jaký je v tom rozdíl? Ani z tebe pilot nebude.“

„Když budu chtít, tak bude,“ odpověděl jsem. Dajka mi vadila, příliš se vrtěla a nechápala, že teď nikoho nepotřebuju. Vůbec nikoho.

„Viš, kolik výuka na pilota stojí?“

„Hodně.“

„Nikdy tolik nevyděláš.“

„Když budu mít štěstí, vydělám,“ nevydržel jsem. „Zato ty se pilotem určitě stát nemůžeš. Nemáš chromozomy

ypsihon. Tebe můžou vozit v hyperu jako náklad. Zmrazenou, se střípky ledu na očích.“

Dajka vyskočila a mlčky vyrazila pryč. Zbytečně ji dráždím. O vesmíru sní víc než kluci. Ale opravdu nemá chromozomy ypsilon, což znamená, že při přechodu kosmické lodě do hyperprostoru zemře. Pokud ovšem nebude ležet zmrzlá se střípky ledu na očích.

Proč jsem se zmínil o střípcích ledu? Tam přece žádné nejsou, učili nás to... Odstraní vodu z těla či přesněji ji smísí s glycerinem a nějakým polymerem.

„Dajko!“ zavolal jsem a zvedl se na lokty. „Dajko!“

Neotočila se.

Tak jsem si znovu lehl na kamennou desku a díval se na mizející stopu lodě. Hyperprostorový kanál, kterým kosmické lodě létají, je blízko. Za hodinu do něho loď vstoupí a poveze rudu na průmyslovou planetu. Potom možná i k jiným zajímavým světům. Nikdy samozřejmě nevydělám tolik, abych se mohl stát pilotem.

Jestli poletím do vesmíru, tak jen jako součást kompu. Jako „mozek v láhvi“, jak se to opovržlivě nazývá.

Přesto i tak létají. A někdy vydělají dost, aby se mohli stát opravdovými piloty. Otočil jsem se a hodil kamínek na záda Glebovi, který se opaloval nedaleko. To on mě odvedl k říčce, protože podzimní opalování pokládá za nejzdravější a nejsprávnější. Gleb zvedl hlavu z ručníku a tázavě se na mě podíval. Můj rozhovor s Dajkou buď neslyšel, nebo ho nepokládal za důležitý.

Vysvětlil jsem mu, co hodlám udělat.

Gleb řekl, že jsem kretén. Že připojení ke kompu v režimu „výpočetního modulu“ spaluje neurony, ničí vůli a ohlupuje. To už je lepší jít do Domu loučení. To je alespoň trochu prospěšné státu.

Tady se zarazil, protože si vzpomněl na mé rodiče. Ale mě se to nedotklo. Jen jsem odpovídal, že mnozí velcí piloti začínali tím, že létali na lodích jako „moduly“. Jen je třeba včas odejít, to stačí. A když už riskovat, tak v našem věku, dokud je mozek plastický a ještě se vyvíjí. Tím se všechno srovná.

Gleb zopakoval, že jsem kretén. A znovu se natáhl pod mdlým oranžovým sluncem. Tak jsem zmlkl a zíral do nebe. U nás je také oranžové, i v sezoně ticha. Na Zemi a Avalonu je modré. Bývá i zelené, tmavomodré a žluté. A mraky nemusí být z písku, můžou být i z vodní páry. Jenže když zůstanu na Kariéře, nevidím je.

Najednou jsem pochopil, že vše je prosté. Zkrátka nemám jiné řešení. Tady žít nemůžu, nechci a nebudu.

Sociálním pracovníkem naší čtvrti je žena. Možná právě proto se na mě zaměřila, když jsem jí vyložil, že se chci nechat najmout na loď jako výpočetní modul. Prohlížela si mě dlouho, snad čekala, že zrudnu, odvrátím zrak a doklady ze stolu seberu. Ale já jsem seděl a čekal, takže musela složku otevřít.

Doklady byly v pořádku. Poplatek státu za právo pracovat ve vesmíru jsem mohl zaplatit svým poukazem na zajištění živobytí a bytem, který rodiče přepsali na mě. Tři místnosti po osmi čtverečních metrech, kuchyně a sanitární blok, mí rodiče kdysi opravdu dost vydělávali. Povinné minimální vzdělání jsem získal. Sousedé v domě mi napsali velmi dobrá doporučení: zřejmě čekali, že se o můj byt podělí.

„Tikkireji,“ řekla tiše úřednice. „Pracovat jako výpočetní modul je sebevražda. Chápeš to?“

„Ano.“ Předem jsem se rozhodl, že se nebudu hádat a ani nic vysvětlovat.

„Budeš ležet v kómatu a tvým mozkiem budou protékat informace!“ Zvedla oči ke stropu, jako kdyby jí samé do neuroportu kabel s proudem informací zavedli. „Budeš růst a stárnout, probouzet se na několik dní v měsíci. Tvé tělo zestárne. Chápeš? To znamená, že se nedožiješ sta let jako ostatní lidé, ale dvacetkrát méně. Umíš si to představit, Tikkireji? Budeš žít jen pět let!“

„Budu pracovat pět nebo deset let, potom odejdu a stanu se pilotem,“ řekl jsem.

„Neodejdeš!“ úřednice rozčileně uhodila složkou o stůl. „Už se ti nebude chtít! Tvůj mozek se odnaučí něco chtít!“

„Uvidíme!“ odpověděl jsem.

„Nic nepodepíšu, Tikkireji,“ prohlásila úřednice. „Vezmi si své doklady a jdi do školy. Tví rodiče se o tebe tak postarali, a ty...“

„Nemáte právo nepodepsat,“ namítl jsem. „Sama to dobře víte. Když odejdu bez podpisu, půjdu na městskou sociální službu a budu si na vás stěžovat. Za neodůvodněné odmítnutí rozhodnutí vám pro začátek odeberou poukaz na živobytí na půl roku nebo na rok. Nesmíte porušovat zákon!“

Na jejích tvářích se objevily rudé skvrny. Byla přesvědčena, že ví, co je pro mě nejlepší.

„Připravil ses?“ zajímala se.

„Samozřejmě. Vždycky se připravuji.“

Úřednice znovu otevřela složku a začala podepisovat papíry. Škrt, škrt, škrt...

„Do osmé pracovny, tam ti dají razítko a udělají kopii,“ řekla suše a papíry mi vrátila.

„Děkuji,“ poděkoval jsem.

„Přeji ti pět šťastných let, mozku v láhvi...,“ pronesla jedovatě.

Neurazil jsem se. Možná také kdysi stejně jako Dajka snila o létání ve vesmíru.

Na naši planetu zajímavé kosmické lodě pochopitelně nelétají. Co by u nás ostatně bohatí turisté nebo vojáci dělali? Jednou za půl roku se tu zastaví pasažérský koráb cestou na Zemi, ale ten má posádku nepochybně kompletní. Zato nákladní lodě létají každý den. A na každé z nich, i na té nejmenší, musí být kromě základní posádky deset až dvanáct výpočetních modulů.

Vzal jsem tedy zbytek peněz, které dali mým rodičům, své peníze a rovněž sbírku antikvárních mincí po dědečkovi, který málo utrácel, ale na mincích nešetřil. A vydal jsem se na kosmoport.

Nejprve jsem jel podzemkou z obytné kopule do technické a odtud autobusem otevřeným prostranstvím. Nikdo si mě nevšímal, možná si mysleli, že jedu za rodiči, kteří tam někde pracují.

U nás na Kariéře nemáme kosmickou flotilu ani agenturu pro najímání posádek. Když kapitáni potřebují počítačové moduly, jdou prostě do zdejšího baru a vyčkávají u sklenice piva. Slyšel jsem to od dospělých, vídal ve zprávách a teď jsem se chtěl pokusit o štěstí sám.

Bar nevypadal tak hezky, jak ukazovali v televizi. Vlastně ano. Byla tam zeď s podpisy významných pilotů a kousek obšívky válečné lodě Říše, i stojan s nápoji jiných planet, které stály nesmyslné peníze. Bar byl hodně malý a bylo tu asi deset lidí. Myslel jsem si, že bar bude velký, rozhodně ne menší než školní tělocvična.

Pološerem, kterým proplouvala nádherná holografická oblaka, jsem prošel k barovému pultu. Mrkl jsem na ceny a strnul. Sklenka limonády byla dražší než dvoulitrová láhev v obchodě. Ale jít jsem neměl kam. Vytáhl jsem největší bankovku z těch, které jsem měl, koupil si sklenici zázvorového piva, dostal nazpět a usedl jsem na vysokou otáčivou židli.

Barman, mladík s naslouchátkem v uchu, na mě zvědavě pohlédl. Pak přesunul pohled na kávovar, který zapískal, a objevil se šálek omamně vonící kávy.

„Promiňte, jsou tu kapitáni lodí?“ zeptal jsem se.

„Aha,“ řekl barman. „Že mě to hned nenapadlo. Ne, hochu. Jsou tu teď dvě lodě s rudou a jednu už odpočítávají k odletu.“

„Poletí brzy?“ zeptal jsem se vážně a upil piva. Dobré.

„Za pár minut, uslyšíš ji. Jestli chceš, ukážu ti ji.“

„Copak jsem nikdy neviděl start? A kde najdu druhého kapitána?“

„Chceš se dát najmout jako výpočetní modul?“

Nepoužil výraz „mozek v láhvi“, a tím se mi zalíbil.

„Jak jste to poznal?“

Barman se usmál.

„Co asi může dělat výrostek v tomhle baru? Pít zázvorové pivo, které je dražší než oběd v městské kavárně? Ty nepotřebuješ kapitána, kamaráde. Ti najímají opravdové kosmonauty, moduly najímá bocman.“

„Výpočetní moduly jsou také členy posádky.“

„Ano, asi jako můj kávovar. Chceš kávu? Zvu tě.“

Chuť na kávu jsem měl, ale zavrtěl jsem hlavou. Mladík na mě pohlédl a pokrčil rameny.

„Na mozek ti sahat nebudu, ještě ho budeš potřebovat. Jaký máš neuroport?“

„Kreativ – gigabit.“

Překvapilo ho to.

„To není špatné. A doklady máš? Podepsali rodiče souhlas?“

„Rodiče využili ústavní právo. Před týdnem.“

„Jasný.“ Odložil šálek. „Tam v rohu, pod tím kusem železa.“ Neprojevil úctu k proslulému úlomku říšského křižníku.

„Co?“ zeptal jsem se.

„Muž popíjející vodku je bocman druhé nákladní lodě. Pozvi ho na skleničku, sluší se to. A nabídní mu své služby.“

Pohlédl jsem na ceník, ale barman ho zakryl rukou.

„Kávu jsi odmítl, tak co? Prostě na mě mávni a já donesu.“

„Děkuju,“ zabreptal jsem. Ceny lihovin jsem si přečíst stačil, kdybych musel platit, stěží bych měl na zpáteční cestu.

„Za to se neděkuje. Jestli trváš na svém, jdi.“

„Děkuju,“ zatvrzele jsem poděkoval znovu.

Do baru jako by něco měkce uhodilo. Zatemněnými okny se prodrala rudá záře. Bocman za rohovým stolkem zvedl sklenku, jako kdyby si přitukával s někým neviditelným, a vypil ji na ex.

„Přetížený, vyrazil na cestovních,“ odhadl barman. „Tak se rozhodni, hochu.“

Seskočil jsem ze židle a šel k bocmanovi. Nebál jsem se, vždyť jsem byl rozhodnutý jezdit sem každý den, ale není běžné, aby hodný barman pomáhal. Nechtěl jsem propást takovou příležitost.

Bocman zvedl hlavu a pozorně si mě prohlédl. Před ním stála skoro prázdná láhev, otec by nikdy tolik nevypil. Nevypadal na kosmonauta. Bylo mu asi čtyřicet, na jeho vzhledu nebylo nic zvláštního. Ani jizvy, ani kosmické opálení, ani umělé orgány.

„Dobrý večer,“ řekl jsem. „Smím vás pozvat?“

Bocman chvíli mlčel, pak pokrčil rameny.

„Pozvi.“

Mávl jsem na barmana, který přikývl naprosto vážným, neproniknutelným pohledem. Postavil dvě skleničky na kyberpodnos a poslal ho přes celý sál. Maličký gravitátor podnosu oranžově zamrkal, zřejmě začal fungovat. V pořádku doletěl na stůl, dokonce uhnul před rukou nějakého muže, který se ke skleničce se smíchem natáhl.

Sundal jsem obě skleničky a pochopil, že budu muset také pít. Dosud jsem okusil jen chmelové pivo a šampaňské. Ale tak dávno, že chuť šampaňského si nepamatuju. Pivo mi nechutnalo.

„Při startu to byla rána, nezdá se ti?“ promluvil najednou bocman.

Vzpomněl jsem si, co říkal barman, a odpověděl jsem:

„Vyzrazil na cestovních, přetížený.“

„Nejsi hloupý, hochu,“ spokojeně poznamenal bocman.

„Tak na úspěšný hyper.“

Vypil ji na ex. Nehnul přitom ani brvou. Vzpomněl jsem si, jak pil vodku otec, zadržel jsem dech a naráz ji do sebe kopnul.

A hned zapil zázvorovým pivem. Nebylo to špatné. V nose mě zaštipalo a v krku zahřálo. Jinak normálka.

„Aha,“ řekl bocman. „Dobře, teď mluv, co potřebuješ.“

„Chci nabídnout své služby jako výpočetní modul,“ vychrtil jsem.

„Jaký máš port?“

„Kreativ - gigabit.“

„Testovali tě na proudový režim?“

„Osmdesát čtyři a půl.“

Bocman si pročísl vousy. Nalil si vodku a potom se na mě zadíval. Přikývl jsem, a tak mi nalil půl skleničky.

„Povolení máš?“

„Ano.“ Sáhl jsem do kapsy, ale kosmonaut zavrtěl hlavou.

„Teď ne. Že máš všechno připraveno, srovnáno, všechna povolení, věřím. Ale proč?“

„Nechci tady žít,“ odpověděl jsem poctivě.

„Kdybys řekl, že nemůžeš žít bez vesmíru, přetáhl bych tě řemenem,“ prohlásil nepochopitelně bocman. „Žít tady bych také nechtěl. Víš vůbec, co je to výpočetní modul?“

„Připojení mozku v režimu proudového zpracování údajů, které umožňuje navigaci v hyperprostoru,“ odpověděl jsem. „Protože rychlost elektronických výpočetních systémů je přímo úměrná rychlosti lodi při překračování konstanty C, jedinou metodou navigace v hyperkanálu je využití možností lidského mozku.“

„Myslet se při tom nemůže,“ vysvětlil bocman. „Dokonce si nebudeš nic pamatovat. Zastrčí do tebe port, a už nic nevíš. Potom ožiješ, ale až po přistání. Trochu bolí hlava, připadá ti, že uplynula minuta, jenom ti vyrostou vousy. Tak co? Co je na tom hezkého?“

„Nechci tu žít,“ opakoval jsem zatvrzele. Když už se bocmanovi tento důvod jednou zalíbil...

„Mzda výpočetních modulů je progresivní, za pět let reálného času můžeš dát dohromady částku, která postačí na vstup do kosmoškoly,“ pokračoval bocman. „Tím spíš, že vyhovuješ věkem. Ale je tu potíž, práce v proudovém režimu narušuje motivaci a cílevědomost. Nebude se ti chtít nikam odejít. Chápeš?“

„Budu chtít.“

„Jen dvě procenta osob, pracujících jako výpočetní moduly, odcházejí po standardní pětileté smlouvě. Kolem jednoho procenta ukončí smlouvu předčasně. Všichni ostatní pracují až do... až do smrti.“

„Risknu to.“

„Jsi riskér.“ Bocman zvedl skleničku a napil se. Zamyslel jsem se a následoval jeho příklad. Podruhé to bylo horší, rozkašlal jsem se a bocman mě uhodil do zad.

„Vezměte mě, prosím,“ požádal jsem, když jsem popadl dech. „Stejně se nechám najmout. Když ne u vás, tak u někoho jiného.“

Bocman vstal. V láhvi ještě trochu zůstalo, ale nevěnoval tomu pozornost. Kosmonauti jsou hrozně bohatí.

„Tak jdeme.“

Když jsme vycházeli, kývl jsem na barmana. Ten se usmál a rozpřáhl ruce. Moc mi to neschvaloval, ale uznával mé právo na rozhodnutí. Velice dobrý člověk, určitě proto, že pracuje v kosmoportu.

Hezkým hotelovým vestibulem jsme prošli k výtahům. Bocman ukázal ochránci svůj galaktický pas, ten neřekl ani slovo. Vedle výtahů byl ještě jeden maličký bar, ani neoddělený stěnou. Sedělo tam pět dívek, všechny hezké a různé: Asijka, černoška, bělošky. Pomaloučku popíjely kávu. Asijka na nás pohlédla, něco řekla kamarádkám, které se zasmály.

„Tak dost, neotravuj,“ zavrčel bocman a zrudl.

Dívky se zasmály ještě hlasitěji. Zíral jsem na ně, zatímco jsme stoupali skleněnou šachtou výtahu do horních pater.

„Nejdříve uvidíme, co řekne lékař,“ prohlásil bocman. „Vaší medicíně nevěřím.“

„Uhm,“ souhlasil jsem. „Naše medicína je dobrá, ale zůstává.“

Za bocmanem jsem vstoupil do jedněch dveří. Byl to hotelový pokoj, moc hezký, na videostěně promítali nějaký historický film. Naproti se v křesle rozvaloval hubený, vysoký muž, který v ruce držel štíhlý pohár s nějakým nápojem. Pohár se mu podobal, takže jsem se usmál.

Všechno vypadalo dobře.

„Antone,“ postrčil mě bocman dopředu, „podívej se na kluka. Chce jít k nám jako výpočetní modul.“

Muž se otočil, odložil pohár a řekl:

„Idioti mládnou. Vysvětlil jsi mu aspoň, co znamená pracovat v proudovém režimu?“

„Vysvětlil. Ale sám všechno dobře ví.“ Bocman se usmál. „Dokonce si všiml, že ‚Arizona‘ startovala na cestovních.“

Anton pohlédl na stěnu, která zhasla, a osvětlení místnosti zesílilo. Všiml jsem si, že okna jsou stejně neprůhledná jako v baru. Kosmonautům se asi nelíbí pohled na naši planetu, takže zatemňují všechna okna.

„Svlékni se,“ zavelel.

„Úplně?“ zeptal jsem se.

„Ne, boty si můžeš nechat.“